

Iubirea din abis

Ploaia mi-a pătruns în abisul sufletului și m-am cutremurat. E miezul zilei și tresar. M-am îndrăgostit, iubesc cu înverșunare și nu vreau să-mi treacă. Nu, nici vorbă! Știu, e dureros, dar e al naibii de frumos! Tremur și nu știu ce să fac. Să-i spun, să îi arăt, să-mi pun inima pe tavă în fața sa? N-am dormit bine deloc, dar în vis aveam în palmă spicul verde gata să renască din bobul putrezit și aruncat de mâna aspră și bătătorită a lui Nicolae pe hotarul Orientului. E grea iubirea, mai grea ca orice povară. Dar este frumoasă, mă hrănește și îmi dă să beau. Nu, eu sunt bolnav de o dragoste care îmi apără luciditatea spiritului, mă ferește de exaltațiile care îmi amenință sufletul și nu mă pune în pericol. Este o iubire adâncă, înfiptă bine în peretele gros al inimii mele ce bate în trupul firav gata să se transforme într-o bună zi în pământ! Și pentru prima oară simt că nu îmi este teamă să ajung sub rădăcina stejarului secular, în întunericul pământului. Cerșesc iubire și simt că în adânc mă așteaptă brațe calde, iubitoare! Abia aștept să le simt, să mă contopesc cu Ea, să mă scald în laptele negru al pământului. Simt că e dulce, că e hrănitor, că mă va salva. Nu cred, ci sunt sigur că așa este! Zâmbesc. Îmi torn cafea și mă trezesc. Vreau să mă hrănesc cu iubirea ce tocmai m-a pătruns. Refuz mâncarea pământească. E noapte iar! Tresar din nou și sper la o nouă întâlnire, cu Ea, cu iubirea ce nu poate fi cuprinsă între palmele mele mari, dar nici în pieptul meu de foc. O vreau, acum! Nimic nu mai poate suferi nicio amânare. Dar stai! Nu poate fi doar a mea. Dacă o vor și ceilalți? Ce mă fac? E dreptul lor și vreau s-o împart cu ei, cu frații mei! Sunt sigur că s-au îndrăgostit și ceilalți. Ce-i de făcut? Adorm și în lumina interioară din spatele ochilor îmi apare steaua cea mare a iubirii. E frumoasă. Nu o pot privi, dar o simt în mine! E gloria muncii, e răsplata timpului în care am curtat-o. Primesc răsplata, bunicule Nicolae! Supraomul lui Nietzsche mi-a poruncit pentru a nu știu câta oară să-i ofer Ei coroana celor care râd, cununa din crengi de

trandafir cu petale din zâmbetul și lacrimile mele. Și i-am așezat-o. Ce puritate! Am înțepat-o, iar din tâmples îi curg șiroaie de sânge ce se transformă în roua dimineții! Da, recunosc! Vreau să fiu nebun de fericire și nu de nenoroc.

Ea!

O văd deja, e acolo! Mă așteaptă! Ard de nerăbdare s-o aud, s-o miros, s-o ating, iar atunci când îmi deschid porțile sufletului să mă pot îndestula cu ea, să o gust. Doamne, eu chiar sunt un norocos! Sunt nedumerit și temător. Caut să-mi dovedesc iubirea! Trebuie să o conving. Iubirea trebuie trăită, dar și scrijelită în coloana de sub suflet. Vreau s-o impresionez și nu știu ce să aleg, pe ce să îmi așez iubirea. Spiritul îmi aleargă în Grecia, să caut frumusețea arhitecturii din piatra cioplită. Îmi plac toate. Ce să aleg? Iubirea trebuie învelită. Vreau s-o impresionez și am nevoie de frumusețe. Da, știu! Am ales! Nu voi da greș! Îmi așez inima pe talpa lumii sprijinită pe marile coloane lovite de perfecțiune, de stilul armoniei. Nu, vreau doar armonie! Și am găsit-o! Sigur va fi impresionată!

Vântul!

Ușa de la camera sufletului a început să se deschidă. Ce vreau eu de fapt? Să mă contopesc cu ea în veșnicie! Și mai vreau să nu fugă din brațele mele. Dragostea ei mă face mai bun, mă face să îmi iubesc mai mult aproapele, copilul, soția, chiar și pe tine, pe fratele într-un minunată lucrare ce se întinde de la Orient la Occident. Omul din vis mă întreba dacă pot calcula cât este de mare dragostea mea pentru Ea. Nicio logică, nicio aritmetică sau geometrie nu ar ști să-mi spună, dar am nevoie de toate până la stele printre care vreau să plutesc ascultând

vibrația lui Mozart, scriind iubire și coborând logic către brațele Ei primitoare. Visul meu continuă chiar și după ce mă trezesc. Picuri reci de bucurie se aștern pe tâmpla sufletului. M-am hotărât! Vreau să-i mărturisesc dragostea mea, să facem nuntă ca-n povești, iar trandafirul dintre noi să-l țină-n mâna dreaptă Pitagora sau ceea ce a mai rămas din el, din fundamentul Universului.

Jurământ!

Mi-a răspuns la iubire! M-a acceptat. Nu m-am pierdut cu firea, ci am devenit și mai bărbat. Iubirea noastră vrea eternitate și a devenit fruct ce s-a copt la început de vară. Doamne ce bogată e plăcerea, că-i însetată de durere, asemeni supraomului. Mi-a promis iubire fără de sfârșit, iar eu am tresărit. Pentru iubire trebuie să muncești, iar munca mea a început la miezul zilei și nu se va sfârși vreodată! Nu e muncă, e onoare, e trudă înghițită-n dragoste. Mi-a șoptit sărutându-mă pe lobul urechii cu lama ascuțită de metal că vrea să fiu mai bun, mai iertător, mai iubitor, puternic, drept și războinic neîntrerupt în lupta pentru binele luminii. Mi-am asumat iubirea cu multă bucurie, iar acum sunt gata să mor! Fără să mă uit în urmă, sunt gata să cad în neant, să cad în abisul cel fără de sfârșit! Gol am venit și gol vreau să plec! Fără regret, dar bucuros asemenea începutului când bobul se acoperă-n țărână, putrezește și înmugurește gata să pătrundă în lumină, să împrăștie bucurie, să aducă fericire prin pâinea ce ajunge în gura pruncului din tine.

Să trăim în dragoste, iar cel ce trăiește în iubire este mai presus de supraom. Așa că, sus inimile, frați ai mei!

Am murit și m-am trezit îndrăgostit!

Da, sunt eu, un veșnic ucenic îndrăgostit!

Am zis!

Data azi, 4 , luna lui iunie,

Anul de Adevărată Lumină 6019

Fr.: Adrian LUNGU